

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Martiny Radkové, Ph.D. a soudců Mgr. Michala Rendy a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce **P. U.**, bytem V., D. 2071, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje** se sídlem Zlín, třída Tomáše Bati 21, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 7. 2015, č. j. **KUZL-16214/2015**, ve věci správního deliktu provozovatele vozidla,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Vsetín ze dne 27. 2. 2015, č. j. MUVS8916/2014/OSA/Po/18, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu

na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť hlídkou Městské policie Vsetín bylo zjištěno, že:

- a) dne 12. 6. 2014 v 11:20 hod. ve Vsetíně na ulici Dolní náměstí (u restaurace „U Lva“), stál blíže nezjištěný řidič s vozidlem provozovaným žalobcem na místě označeném dopravní značkou IP 13C bez parkovacího lístku a porušil tak § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu,
- b) dne 2. 7. 2014 v 15:00 hod. ve Vsetíně na ulici Dolní náměstí (u prodejny Elpos) stál blíže nezjištěný řidič s vozidlem provozovaným žalobcem na křižovatce ve vzdálenosti kratší než 5 metrů od hranice křižovatky, čímž porušil § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu,

a uložil mu pokutu ve výši 1.500 Kč podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a na náhradu nákladů správního řízení částku 1.000 Kč. Správní orgán I. stupně vyšel z písemného materiálu Městské policie Vsetín č. j. 2472/2014/MP a č. j. 2725/2014/MP, které obsahovaly oznámení přestupků a fotodokumentaci a dále ze zjištění, že žalobce je provozovatelem vozidla BMW, RZ X (dále v rozsudku též jen „předmětné vozidlo“), že žalobce nezaplatil částku 400 Kč dle výzvy učiněné v souladu s § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, že se žalobce nedostavil ke dvěma nařízeným ústním jednáním (7. 1. 2015 a 29. 1. 2015), tak jako se nedostavil ke druhému jednání řádně předvolaný svědek Ing. M. J., navržený žalobcem a na základě podkladů obsažených ve spisovém materiálu rozhodl s tím, že odpovědnost za předmětný delikt je objektivní, tedy odpovědnost za výsledek, bez ohledu na zavinění.

K odvolání žalobce žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku o vině a trestu tak, že upřesnil vymezení skutku spočívající ve stání vozidla v křižovatce s tím, že dle fotodokumentace je zřejmé, že předmětné vozidlo stojí přímo v oblouku křižovatky (když správní orgán I. stupně do výroku převzal obě alternativy skutkové podstaty přestupku) a ve výroku o trestu doplnil ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, podle kterého je též sankce ukládána a slovo „povinen“ v části týkající se povinnosti zaplatit uloženou pokutu. K odvolacím námitkám žalobce žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně učinil potřebné kroky (§ 125f odst. 4 zákona o silničním provozu) odesláním výzvy dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, na níž nebylo reagováno, i přes uvedené správní orgán I. stupně předvolal žalobce k podání vysvětlení, což též nevedlo ke zjištění totožnosti řidiče vozidla, neboť účastník řízení odepřel výpověď, poté mohl správní orgán I. stupně vést řízení již jen s provozovatelem předmětného vozidla a pozdější uvedení řidiče již nemůže aktivovat řízení o přestupku (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu) ani způsobit zastavení řízení o správním deliktu a stejně tak nelze zastavit či nezačít řízení o správním deliktu, pokud provozovatel vozidla následně uvede osobu řidiče, který však odmítne vypovídat s ohledem na ochranu svojí a osob blízkých. Dle žalovaného byly splněny všechny zákonné podmínky § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu s tím, že ohledně přestupku ze dne 2. 7. 2014, i kdyby bylo možné uvěřit skutkové verzi žalobce, nejednalo se o jednání v krajní nouzi, když nebyla naplněna podmínka subsidiarity, když porucha vozidla

neopravňuje řidiče k tomu, aby vozidlo zanechal stát kdekoli a po libovolnou dobu, když řidič mohl nechat vozidlo odtáhnout či jej nechat stát na místě, kde není parkování zakázáno (odvlečené pomocí lana jiným vozidlem) a po dobu, kdy bylo nezbytné vozidlo na místě zanechat, měl zůstat na místě a zavolat Policii ČR či Městskou policii Vsetín, aby předešel dopravním komplikacím. Pokud se týká přestupku z 12. 6. 2014, ani zde dle žalovaného nebyla splněna podmínka krajní nouze, když tato je doložena pouze tvrzením zmocněnce žalobce spol. F. C., s. r. o., se kterou pan J. dlouhodobě a intenzivně spolupracuje a žalovanému je z úřední činnosti známo, že Ing. J. se opakovaně věnuje zastupování ve správních řízeních v oblasti zákona o silničním provozu ve Zlínském kraji a napříč Českou republikou a jeho verze je nevěrohodná v situaci, kdy se příběh s krvácením z nosu objevuje opakovaně (např. řízení č. j. KUZL-1117/2014) s tím, že běžné krvácení z nosu nevyvolává nebezpečí, které by bylo nutné odvracet.

B. Žalobní tvrzení

Žalobce namítal, že:

- 1) Výzva k úhradě částky 400 Kč ze dne 16. 9. 2014, č. j. MUVS 8916/2014/OSA/Po/5 měla být vyhotovena pro každý přestupek zvlášť, neboť dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu se výzva k úhradě určené částky vztahuje vždy k jednomu deliktnímu jednání a předmětná výzva není srozumitelná, neboť v ní dále hovoří o přestupku v jednotném čísle, není z ní patné, zda se částka 400 Kč vztahuje dohromady k oběma přestupkům, či ke každému zvlášť, je pro žalobce matoucí, kdy žalobce mohl chtít uhradit částku za jeden přestupek a k druhému přestupku vyčkat zahájení řízení a správní orgán I. stupně tak postupoval v rozporu s § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu a následné řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nemělo být zahájeno. Úkon výzvy je úkonem před zahájením řízení a zákon pojem hromadná výzva nepředpokládá, naopak znemožňuje adresátu využít právo k úhradě určené částky za jedno konkrétní protiprávní jednání a druhé řešit např. oznámením řidiče a postup správního orgánu znamená, že možnost uhradit určenou částku za jeden přestupek je podmíněna uhrazením určité částky za jiný přestupek, neboť určená částka představuje součet určených částek, což je nepřípustné.
- 2) Správní orgán I. stupně měl navrženého svědka předvolat opětovně, případně ho nechat předvést, aby jej přiměl účastnit se jednání a ve věci vypovídat, to za situace, kdy uznal, že je potřebné za účelem úplného zjištění skutkového stavu svědka předvolat, jinak nemohl řádně zjistit skutkový stav, zejména neznal-li žalobce jako provozovatel vozidla konkrétní skutkové okolnosti, přičemž řidiče vozidla se dotázat nemohl, aby nebyl nařknut z jeho ovlivňování.
- 3) Pokud správní orgán I. stupně či žalovaný ve vztahu k tvrzené krajní nouzi zahrnuly do rozhodování skutečnosti jim známé z úřední činnosti, pak bylo jejich povinností prokázat, že se tyto skutečnosti skutečně vyskytovaly i v dalších řízeních (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1As 100/2009-129) a měl žalobce s těmito skutečnostmi seznámit a umožnit se k nim vyjádřit, když žalobce se nemohl dostatečně bránit za situace, kdy tyto skutečnosti byly použity až v odůvodnění rozhodnutí, proti kterému se nelze odvolat.

- 4) Správní orgán nedostatečně prověřil spáchání samotných přestupků a jeho rozhodnutí nemá oporu ve spise, když u přestupku ze dne 2. 7. 2014 správní orgán neprokázal, že automobil žalobce byl skutečně zaparkován v křižovatce, když prostor, kde byl automobil zaparkován, se dle fotografií obsažených ve spise jeví jako náměstí a není tak možné určit, zda se jedná o křižovatku a kde je její hranice, přičemž ze žádného podkladu pro rozhodnutí nevyplývá, jak daleko se vozidlo žalobce nacházelo od hranice křižovatky a jelikož nelze určit hranici křižovatky, není možné z jistotou tvrdit, že vůz žalobce byl zaparkován blíže než 5 metrů od hranice křižovatky a skutečnost, že vozidlo bylo zaparkováno méně než 5 metrů před křižovatkou, nebyla v řízení prokázána s tím, že dle žalobce jeho vozidlo účastníků provozu nepřekáželo a jeho údajné překážení nelze ani z fotografií dovodit, přičemž ani samotné tvrzení, že vozidlo překáží ostatním účastníkům silničního provozu neznámá, že je vozidlo zaparkováno v rozporu s právními předpisy. Ve vztahu k přestupku ze dne 12. 6. 2014 správní orgán neprokázal, že by byl automobil zaparkován v působnosti dopravní značky IP 13c, když tato skutečnost vyplývá pouze z oznámení o přestupku, jež má povahu úředního záznamu, a který nemůže být považován za důkazní prostředek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1As 96/2008) a správní orgán měl povinnost předvolat ke svědecké výpovědi osobu, která pořídila úřední záznam, pokud chtěl k jeho zjištění přihlížet. Z přiložených fotografií není zřejmá skutečnost, že by automobil byl zaparkován v působnosti této dopravní značky a z fotografií není vidět za přední sklo automobilu, neboť ve skle se odráží okolí automobilu a nelze tak spolehlivě tvrdit, že se za sklem parkovací lístek nenacházel.
- 5) V usnesení k doplnění odvolání správní orgán I. stupně neupozornil žalobce na následky zmeškání zde stanovené lhůty a uvedené usnesení tak žalobce nemůže zavazovat s tím, že žalobce zde odkázal na § 45 odst. 2 správního řádu a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67. Dle žalobce nevěděl, zda v řízení o správním deliktu v případě nedoplnění odvolání dochází též k revizi rozhodnutí prvního stupně ex officio, nebo k vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání z důvodu neodstranění vady podaného odvolání a předpokládal, že dalším úkonem správního orgánu bude vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání.
- 6) Oba delikty jsou již promlčeny, když zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu s tím, že delikt musí vykazovat znaky přestupku, avšak po uplynutí lhůty jednoho roku tyto již vykazovat nemůže a odkázal na Metodiku Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160/OST/5.

C. Vyjádření žalovaného

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby a k jednotlivým námitkám žalobce uvedl následující:

- Ad 1) Vzhledem k tomu, že nezjištěný řidič předmětného vozidla, jehož je žalobce provozovatelem, spáchal v rozmezí ani ne jednoho měsíce s tímto vozidlem dva přestupky, byl postup správního orgánu I. stupně logický, neboť tyto přestupky spolu souvisely a v případě, že by se nepodařilo zjistit řidiče (což se stalo) by pro tyto skutky bylo vedeno jediné správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a správní orgán I. stupně tak nepochybil, pokud žalobci

zaslal jednu výzvu k úhradě dlužné částky, navíc je takový postup ve prospěch provozovatelů vozidla, protože v případě zaslání vícero výzev by se požadované částky k úhradě zvyšovaly, zatímco v posuzované věci se uplatní zásada absorpce sankcí. Nelze souhlasit se žalobce, že nevěděl, jakou částku měl zaplatit (400 Kč či 800 Kč), když ve výzvě je zcela jednoznačně uvedena částka 400 Kč a navíc k výzvě byla přiložena složenka na částku 400 Kč. Žalovanému není jasné, proč by měl žalobce v jednom případě jméno řidiče uvést a v druhém nikoliv, když tvrdil, že v obou případech vozidlo řídil jeho kamarád Ing. M. J. a není úkolem správního orgánu řešit, co by kdyby žalobce chtěl a býval mohl chtít udělat, kdyby měl v úmyslu. Podstatné je to, co skutečně udělal či neudělal. Žalobce na výzvu správního orgánu reagoval pouze tím, že předložil plnou moc udělenou společností F. C., s. r. o.

- Ad 2) Správní orgán I. stupně neměl opětovně předvolat svědka Ing. J., když jej předvolal k ústnímu jednání na 9. 2. 2015, ke kterému se svědek bez omluvy nedostavil, navíc, výslech tohoto svědka nebyl pro zjištění skutkového stavu nezbytný, a to s ohledem na nevěrohodnost skutkové verze žalobce o krajní nouzi a i kdyby pravdivá byla, nejednalo by se o krajní nouzi.
- Ad 3) Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zdůvodnil, proč nepovažoval skutkovou verzi žalobce o jednání v krajní nouzi za důvodnou a navíc uvedl, že i kdyby se skutek, tak jak žalobce uvedl, stal, nejednalo by se o jednání v krajní nouzi. Pokud se týká parkování v křižovatce, pak nebyla naplněna podmínka subsidiarity, neboť pokud se svědku skutečně pokazilo auto, měl je nechat odtáhnout odtahovou službou a do této doby vyrozumět o dané situaci Policii ČR či obecní policii a nikoli nechat auto odstavené v křižovatce. V případě parkování bez uhrazení parkovacího poplatku, lze krvácení z nosu považovat za spíše nepříjemnost než zdravotní komplikaci, která by pro řidiče představovala nebezpečí, jehož existence je pro jednání v krajní nouzi esenciální. Žalobce mohl správnímu orgánu ihned po doručení výzvy sdělit jméno řidiče i s uvedením jednání v krajní nouzi, či mu tyto okolnosti sdělit v rámci podání vysvětlení. Nejedná se zdaleka o první případ, kdy měl pan J. jednat v krajní nouzi, přičemž žalovaný v odůvodnění rozhodnutí (str. 5) vysvětlil, že je mu z úřední činnosti známo, že pan J. je jednou z osob spolupracujících s panem K., jednatelem spol. F. C., s. r. o., která zastupuje přestupce v rámci sjednaného pojištění proti pokutám, jak je tomu i v případě žalobce (jak je známo správním orgánům a soudům v rámci celé ČR), přičemž žalovaný v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (1As 33/2011-58) označil, z jaké činnosti je mu známo, že tyto osoby zastupující přestupce napříč celou republikou, využívají údajného jednání v krajní nouzi opakovaně, což snižuje věrohodnost tvrzení žalobce. Žalobce navíc ani v žalobě tuto skutečnost ničím nerozporuje, nevyvrací či nepopírá.
- Ad 4) Žalovaný nesouhlasil s tím, že by nebylo dostatečně prověřeno spáchání přestupků. Námitka žalobce ohledně přestupku ze dne 2. 7. 2014, že nelze určit, zda prostor zachycený na fotografii je křižovatka a kde jsou její hranice nemá rozumné ratio, když k oznámení přestupku byly připojeny tři fotografie Městské police Vsetín, kde je předmětné vozidlo zachyceno zepředu, zezadu a z boku a kde je zachycena též předmětná křižovatka a z pořízené fotodokumentace je zjevné, že vozidlo stálo přímo v křižovatce, a je tak nerozhodné, jak daleko se vozidlo nacházelo od hranice křižovatky s tím, že parkování v křižovatce je parkováním v rozporu s právními předpisy (§ 125c odst. 1 písm. k) a § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu).

Ve vztahu k přestupku ze dne 12. 6. 2014, pak oznámení o přestupku je podkladem, ze kterého může správní orgán při svém rozhodování vycházet, zvláště, obsahuje-li fotografické zachycení přestupku, z pořízených fotografií je zřejmé, že vozidlo provozované žalobcem stálo na parkovišti, které bylo zpoplatněno a je nepodstatné, že na fotografiích není uvedeno datum a čas jejich pořízení, neboť správní orgán I. stupně nemá důvod předpokládat, že by snad strážníci obecní policie fotografie „falšovali“ a spáchání přestupků si vymýšleli, stejně tak nemá důvod předpokládat, že by strážník oznámil přestupek, kdyby se na palubové desce vozidla nacházel parkovací lístek. Žalobce nikdy v průběhu řízení nenamítal, že by bylo parkovné uhrazeno a doklad se nacházel na palubní desce a zpochybnil-li důkazy provedené správním orgánem, měl tato svá tvrzení prokázat (viz. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3As 9/2013-35).

- Ad 5) Lhůta pro doplnění odvolání je lhůtou pořádkovou, kdy její nedodržení sebou nenese žádné následky, pokud by žalobce doplnil své odvolání kdykoliv později do vydání rozhodnutí o odvolání, musel by žalovaný k takovému doplnění z úřední povinnosti přihlédnout, navíc žalobce byl v řízení zastoupen společností F. C., s. r. o., která se zatupování přestupců věnuje již několik let v nebývalém rozsahu a pak pan Kocourek podává blanketní odvolání, které i přes výzvy správních orgánů nedoplňuje a nelze tak skutečně uvažovat o tom, že by nevěděl, jaké následky má marné uplynutí stanovené lhůty (a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1As 155/2014-36).
- Ad 6) K promlčení správního deliktu provozovatele vozidla nedošlo, lhůta k projednání správního deliktu je stanovena přímo v § 125e zákona o silničním provozu. Oba přestupky byly oznámeny správnímu orgánu dne 8. 9. 2014 a řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 19. 11. 2014, tedy o promlčení nelze uvažovat.

D. Zjištění ze správního spisu

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 8. 9. 2014 bylo na Městský úřad Vsetín doručeno oznámení přestupku č. j. 2472/2014/MP, dle kterého se podává, že se dne 12. 6. 2014 v 11:20 hod. měl žalobce dopustit ve Vsetíně na Dolním náměstí u restaurace „U Lva“ přestupku spočívajícím v porušení dopravní značky IP 13c, přičemž při zjištění tohoto jednání byly pořízeny tři fotografie přiložené k oznámení. Z první fotografie se podává čelní sklo osobního vozidla se zastrčeným lístkem za předním stěračem. Z druhé fotografie se podává osobní vozidlo zn. BMW bez čitelné RZ focené zepředu stojící vedle jiného auta nezjištěné značky, před odpadkovým košem. Ze třetí fotografie se podává stojící vozidlo zn. BMW RZ X focené zezadu stojící před značkou IP 13c.

Dne 8. 9. 2014 bylo na Městský úřad Vsetín doručeno oznámení přestupku č. j. 2725/2014/MP, dle kterého se podává, že se dne 2. 7. 2014 v 15:00 hod. měl žalobce dopustit ve Vsetíně na Dolním náměstí u Elposu přestupku spočívajícím ve stání vozidla RZ X v křižovatce, přičemž při zjištění tohoto jednání byly pořízeny tři fotografie přiložené k oznámení. Z první fotografie se podává stojící vozidlo zn. BMW RZ X focené zepředu v prostoru vozovky před neurčenou dopravní značkou v místě oblouku v prostoru křižovatky. Z druhé fotografie se podává osobní vozidlo zn. BMW RZ X focené zezadu stojící před neurčenou dopravní značkou v místě oblouku v prostoru křižovatky. Ze třetí fotografie se podává stojící vozidlo zn. BMW RZ X focené zboku stojící dopravní značkou v místě oblouku v prostoru křižovatky. Ze

všech tří fotografií je patrné, že uvedené vozidlo stojí přední částí v prostoru křižovatky.

Ze správního spisu se dále podává, a to z karty vozidla RZ X, že žalobce byl v období 12. 6. 2014 do 2. 7. 2014 evidovaným provozovatelem a vlastníkem předmětného vozidla. Výzvou ze dne 16. 9. 2014 zn. MUVS 8916/2014/OSA/Po/5 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k zaplacení částky 400 Kč dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu do 15ti dnů od doručení s odkazem na § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s tím, že ve výzvě jsou dále uvedeny skutky ze dne 12. 6. 2014 a 2. 7. 2014 a adresát byl poučen mj. o možnosti sdělit písemně příslušnému správnímu orgánu osobu řidiče, která v předmětné době skutečně řídila provozované vozidlo. Uvedená výzva byla doručena žalobci do vlastních rukou dne 18. 9. 2014, jak se podává z příslušné doručenky. Následně žalobce do spisu založil plnou moc udělenou spol. F. C., s. r. o. k zastupování v řízení. Správní orgán I. stupně poté vydal výzvu (předvolání) k podání vysvětlení obou skutků na den 10. 11. 2014, přičemž tuto výzvu doručil žalobci do vlastních rukou dne 13. 10. 2014, jak se podává z příslušné doručenky a stejnou výzvu adresoval též zástupci žalobce, avšak ve spise se doklad o doručení nenachází. Zástupce žalobce správnímu orgánu I. stupně dopisem ze dne 7. 11. 2014 sdělil odepření výpovědi z důvodu možného vystavení nebezpečí stíhání pro spáchání přestupku sebe či osoby blízké. Správní orgán I. stupně poté dne 12. 11. 2014 odložil přestupek, aniž by řízení o přestupku zahájil, neboť se mu do šedesáti dnů nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující zahájení řízení o přestupku vůči určité osobě. Následně správní orgán I. stupně vydal dne 12. 11. 2014 pod č. j. MUVS 8601/2014/OSA/Po/10 příkaz dle § 10 a § 11 správního řádu, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání jiného správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil mu za to pokutu ve výši 1.500 Kč, proti tomuto příkazu podal žalobce včasný odpor. Následně správní orgán I. stupně oznámil žalobci vedení řízení pro správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pro uvedené skutky a současně předvolal žalobce k ústnímu jednání nařízenému na den 7. 1. 2015, předvolání bylo doručeno zástupci žalobce dne 28. 11. 2014, jak se podává z příslušné doručenky. K jednání dne 7. 1. 2015 se žalobce nedostavil s tím, že u tohoto jednání byly shrnuty výsledky dosavadního šetření a byl proveden důkaz listinami obsaženými v správním spise a jednání bylo vedeno bez přítomnosti žalobce a jeho zástupce. Podáním ze dne 7. 1. 2015 (bez doloženého data doručení správnímu orgánu) se žalobce omluvil z ústního jednání z důvodu procesní ekonomie a sdělil správnímu orgánu, že předmětné vozidlo užívá kamarád žalobce Ing. M. J., jehož svědecký výslech navrhl, který ho užil dne 12. 6. 2014, kdy zastavil u restaurace U Lva, z důvodu zdravotních problému (krvácení nosu a snížení krevního tlaku), přičemž u sebe neměl žádné finanční prostředky na úhradu parkovného, přičemž z důvodu stabilizace navštívil toaletu v restauraci U Lva a jednal tak ve stavu krajní nouze a též dne 1. 7. 2014, kdy zaparkoval vozidlo z důvodu technické poruchy na vozidle, kterou popsal, a dostal strach, že vozidlo shoří, přičemž kontaktoval provozovatele vozidla, že je nutné jej opravit, neboť nelze pokračovat v jízdě a i zde byla tak dána okolnost vylučující protiprávnost. Správní orgán I. stupně poté nařídil další ústní jednání na den 9. 2. 2015, ke kterému řádně předvolal žalobce prostřednictvím jeho zástupce a navrženého svědka s tím, že žalobce, jeho zástupce ani svědek se k druhému jednání bez omluvy nedostavili. Správní orgán I. stupně opětovně k důkazu sdělil podstatný obsah správního spisu, jednání provedl bez účasti žalobce, jeho zástupce a svědka a následně vydal rozhodnutí ve věci. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné blanketní odvolání, přičemž usnesením ze dne 11. 3. 2015 vyzval správní orgán I. stupně žalobce

k odstranění vad odvolání spočívající v absenci skutečností dle § 37 odst. 2 správního řádu s poučením o odvolání, v usnesení není obsaženo poučení o následcích nesplnění výzvy a ve správním spise se nenachází doklad o jeho doručení. Žalobce odvolání nedoplnil. Poté byl spis předložen žalovanému k rozhodnutí o odvolání.

E. Relevantní právní úprava

Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

F. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Předně považuje krajský soud za vhodné uvést, že správní delikt provozovatele vozidla upravený v § 125f zákona o silničním provozu je deliktem subsidiárním, neboť teprve v případě, že nelze zjistit řidiče vozidla, který spáchal přestupek na úseku silničního provozu, činí uvedený zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (§ 125f odst. 4 zákona o silničním provozu). Provozovatel vozidla se může své odpovědnosti zbavit jen z důvodů uvedených v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.

Ad 1) K námitce nesrozumitelné a nezákonné výzvy k zaplacení určené částky

Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu (ve znění účinném ke dni 16. 9. 2014) obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
- b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
- c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Výkladem uvedeného ustanovení zákona o silničním provozu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1As 131/2014-45, uveřejněném na www.nssoud.cz, kde mj. uzavřel, že „výzva k uhrazení určené částky předchází zahájení řízení podle § 125f zákona jen tehdy, jsou-li naplněny podmínky dle § 125h odst. 1 zákona.“

V posuzované věci byla správní orgánem I. stupně doručena žalobci řádná výzva (§ 125h odst. 4 zákona o silničním provozu) ze dne 16. 9. 2014 k zaplacení určené částky dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť byly splněny všechny podmínky pro vydání takové výzvy. Ve výzvě správní orgán zcela dostatečně individualizovaně popsal oba dva skutky mající znaky přestupku a vyzval k úhradě jedné částky ve výši 400 Kč. Z textu výzvy i průměrně chápající účastník je schopen seznat, že uvedená částka se vztahuje na oba dva skutky a nelze z ní žádným výkladem dovodit, že by se snad měla vztahovat jen k jednomu zde uvedenému skutku. V tomto ohledu nemohl mít žalobce pochybnosti o tom, za jaké skutky mající znaky přestupku má určenou částku zaplatit.

Žalobní námitku žalobce krajský soud považuje za ryze účelovou, neboť žalobce pouze hypoteticky uvádí, že mu výzva byla nejasná a nesrozumitelná. Tomu však neodpovídá jednání žalobce poté, co obdržel předmětnou výzvu, kdy zůstal zcela pasivní, na výzvu nereagoval, správnímu orgánu I. stupně nesdělil osobu pachatele přestupků (byť i ve vztahu jen k jednomu skutku), ani nezaplatil určenou částku či sdělil skutečnosti, které by jej zprošťovaly odpovědnosti za správní delikt. Správním orgánům ani nesdělil, že by měl jakékoliv pochybnosti o zaslané výzvě či že by mu tato výzva byla nejasná nebo nesrozumitelná. Je zcela věcí procesní obrany žalobce v rámci správního řízení či úkonů před jeho zahájením, jakým způsobem bude na výzvu správního orgánu reagovat. Žalobce mohl správnímu orgánu oznámit osobu pachatele přestupku, či mohl zaplatit určenou částku a tak se vyhnout správnímu řízení o správním deliktu provozovatele vozidla či mohl být ve vztahu ke správnímu orgánu jakkoliv činný, měl-li o výzvě z hlediska její srozumitelnosti jakékoliv pochybnosti. Použití jednotného čísla ve výzvě (přestupek) pak tuto výzvu nesrozumitelnou nečiní, neboť jsou v ní dostatečně popsány skutky dva a je tak zřejmé, že se vztahuje právě na tyto dva skutky.

Krajský soud tak považuje tuto žalobní námitku za nedůvodnou.

Ad 2) K námitce opětovného nepředvolání svědka

Podle § 51 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „s. ř.“) k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

V posuzované věci bylo správním orgánem I. stupně nařízeno k projednání správního deliktu dvakrát ústní jednání, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce nikdy nedostavili. Před prvním ústním jednáním žalobce označil k důkazu svědka Ing. J., který měl dle tvrzení žalobce předmětné vozidlo v oba dva dny (12. 6. 2014 a 2. 7. 2014) řídit. Učinil tak až poté, co bylo řízení o správním deliktu provozovatele vozidla zahájeno a proběhlo první ústní jednání bez účasti žalobce a jeho zástupce. Správní orgán označeného svědka řádně ke druhému ústnímu jednání předvolal, svědek se však bez omluvy nedostavil, tak jako se nedostavil žalobce ani jeho zástupce. Z obsahu správního spisu se podává, že správní orgán o provedeném ústním jednání sepsal řádný protokol, v němž řádně označil provedené listinné důkazy a je tak zřejmé, že u druhého jednání dne 9. 2. 2015 bylo dokazování provedeno, vyjma svědka, který se bez omluvy nedostavil. Správní orgán následně již svědka opětovně nepředvolával a věc rozhodl.

V takovém postupu správního orgánu krajský soud s ohledem na obsah správního spisu vadu neshledává. Správní orgán měl totiž k dispozici dostatek jiných důkazů (oznámení o přestupku, kartu vozidla a především fotografie), ze kterých mohl zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to i bez výsledku navrženého svědka. Svědek byl k ústnímu jednání řádně předvolán, předvolání si osobně převzal a bez omluvy se nedostavil. Ani následně správnímu orgánu nesdělil, co mu v účasti při ústním jednání bránilo. S ohledem na postoj žalobce v řízení o správním deliktu má krajský soud za to, že navržením svědka (který je v řízení pasivní), a to až po prvním ústním jednání, se nejedná o vážně míněnou obranu žalobce v řízení o správním deliktu, jejímž smyslem by byl postih konkrétního řidiče vozidla za spáchaný přestupek, ale o účelovou obstrukční strategii zmocněnce žalobce společnosti F. C., s. r. o., která má mít za následek zbavení se odpovědnosti za protiprávní jednání. Správním soudům je tento subjekt, nabízející různá pojištění proti pokutám, znám z řady věcí týkajících se přestupků na úseku dopravy, v nichž vystupuje jako zmocněnec přestupců uplatňujících řadu obstrukčních procesních strategií. Tato procesní strategie v podobě označení údajného řidiče, který měl spáchat protiprávní jednání, který je pro správní orgány nekontaktní či nedostupný, případně označení osoby, která v mezidobí zemřela, je „profesionálními zmocněnci v oblasti dopravních přestupků“ často využívána (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 4 As 101/2015-29, kde Nejvyšší správní soud mj. uvedl: „... nelze souhlasit s tím, aby v minulosti často přestupci používané účelové výmluvy na osobu blízkou, které vedly k přijetí právní úpravy zakotvující odpovědnost provozovatele vozidla podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu, byly nahrazeny jinými účelovými výmluvami na osobu jinou, jejíž identifikační údaje jsou sice správnímu orgánu sděleny, avšak z různých důvodů (oznamovateli nepochybně známých) jsou pro správní orgán nevyužitelné, neboť tato osoba je nedostupná.“).

Navíc nelze přehlédnout tu skutečnost, že řízení o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu bylo zahájeno řádně (§ 125f odst. 4 zákona o silničním provozu) a v takovém případě již nelze zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu), byť by provozovatel vozidla označil po zahájení řízení o správním deliktu řidiče tohoto vozidla. Řízení o přestupku proti řidiči vozidla by bylo možné zahájit jen za předpokladu, že by se provozovatel vozidla zprostil odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 5 zákona o silniční dopravě. To by však mohl pouze tehdy, pokud by prokázal, že před porušením povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo jeho vozidlo odcizeno nebo mu byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, popř. by požádal o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Ani jednu uvedenou skutečnost však žalobce ve správním řízení netvrdil. Jelikož je odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla objektivní, pak by ani výslech uvedeného svědka nemohl na již řádně zahájeném řízení ničeho změnit.

Tuto žalobní námitku rovněž krajský soud shledává za nedůvodnou.

Ad 3) K námitce nemožnosti vyjádřit se ke skutečnostem známým z úřední činnosti správního orgánu

Správní orgán, který hodlá skutečnost známou z úřední činnosti použít jako podklad pro své rozhodnutí, musí dát možnost účastníku řízení se k takové skutečnosti vyjádřit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1As 100/2009-129, uveřejněný na www.nssoud.cz) a následně dostatečně v rozhodnutí uvést, z jaké úřední činnosti mu je tato skutečnost známa (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1As 33/2011-58, uveřejněný na www.nssoud.cz).

V oblasti správního soudnictví jsou obstrukční taktiky spol. F. C., s. r. o. v řízeních o přestupcích a s právních deliktech obecně známou skutečností, kdy správní orgány i správní soudy opakovaně na tyto obstrukční praktiky upozorňují. Pokud za takové situace správní orgán považuje takovou obranu účastníka (evidentně konstruovanou spol. F. C., s. r. o.) za jemu z úřední činnosti známou, pak dle závěru krajského soudu zcela postačuje, pokud se s ní řádně vypořádá v odůvodnění svého rozhodnutí, neboť účastník, který takovou obstrukční obranu zvolí (byť prostřednictvím zástupce) si musí být vědom toho, že se jedná o obranu pro svoji obstrukčnost obecně správním orgánům a správním soudům známou a že k ní tyto orgány patřičně přihlédnou. Žalovaný ve svém rozhodnutí řádně vyložil, z jaké úřední činnosti vycházel.

Navíc nelze přehlédnout tu skutečnost, že žalovaný nezaložil své rozhodnutí výlučně na zpochybnění věrohodnosti obrany žalovaného, když současně vyložil, z jakého důvodu žalobcem popsané skutky nepovažuje za jednání v krajní nouzi, přičemž krajský soud se s jeho závěry ztotožňuje a považuje je za správné.

Ad 4) K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu

a) porušení dopravní značky IP 13c dne 12. 6. 2014

Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Předně nelze přehlédnout, že předložit zakoupený parkovací lístek, popř. zpochybnit čas zaparkování mohl žalobce během správního řízení, což neučinil. Správní orgány při svém rozhodování nevycházely pouze z oznámení přestupku (které je v posuzované věci jednostranným aktem obecní policie), ale měly k dispozici též patřičnou fotodokumentaci, ze které je zcela evidentní, že vozidlo provozované žalobcem bylo zaparkováno na místě, kde byla umístěna značka IP 13c, tedy na zpoplatněném parkovacím místě. Je to především fotografie předmětného vozidla se zachycenou RZ, ze které je tato skutečnost zřejmá. Uvedené pak je v souladu s oznámením o přestupku, ze kterého je přitom zřejmý sled událostí, který na sebe časově zcela reálně navazuje, tj. kontrola parkování proběhla v 11:20 hod., následně byla pořízena fotodokumentace. Ve spojení oznámení přestupku a pořízené fotodokumentace, kdy i první a druhá fotografie dle krajského soudu doplňuje třetí (stěžejní) fotografii předmětného vozu stojícího na místě placeného parkování, lze bez důvodných pochybností dospět k závěru, že předmětné vozidlo bylo na placeném parkovišti zaparkováno bez dokladu o zaplacení parkovného.

Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že podezřelého z přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti němu jakékoliv jiné důkazy. Listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku však postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činí skutkovou situaci naprosto jasnou, přestupcem nijak nezpochybněnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry vyslovil Nejvyšší správní soud například v rozsudcích ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48, nebo ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 152/2014-30). V projednávané věci žalobce během správního řízení nijak nerozporoval, že by předmětné vozidlo na místě placeného parkoviště nestálo, tak jako netvrdil, že by měl parkovné zaplacené.

Námítka žalobce, že z fotografií nelze takový závěr učinit považuje krajský soud za účelovou, a to s ohledem na skutečnost, že během správního řízení žalobce uvedené fotografie nezpochybňoval, naopak uvedl, že svědek J. na místě parkoval bez zaplaceného parkovného (z důvodu tvrzené krajní nouze). Pokud žalobce uváděl, že nelze spolehlivě dovodit, že by se parkovací lístek za sklem vozidla nenacházel, pak tuto jeho námitku rovněž krajský soud za důvodnou neshledává, neboť z pořízené fotodokumentace je patrné, že za předním sklem vozidla se žádný parkovací lístek nenacházel.

b) ke stání vozidla v křižovatce dne 2. 7. 2014

Podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru "T" na protější straně vyústující pozemní komunikace.

Křižovatkou je třeba rozumět místo, v němž se pozemní komunikace protínají nebo spojují, za křižovátku se nepovažuje vyústění polní nebo lesní cesty nebo jiné účelové pozemní komunikace na jinou pozemní komunikaci (§ 2 písm. w) zákona o silničním provozu).

V posuzované věci je především z fotografií pořízených hlídkou obecní policie dne 2. 7. 2014 patrné, že vozidlo provozované žalobcem bylo zaparkováno v prostoru křižovatky. Z těchto fotografií je zcela zřejmé, že se nemůže jednat o náměstí, jak se snaží dovozovat žalobce. Je zcela patrná linie křižovatky tvaru „T“, kdy žalobcovo vozidlo stojí v oblouku této křižovatky. I bez ohledání na místě samém je zřejmé, že vozidlo stojí v zákazovém pásmu, tedy ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní, přičemž není umístěno na protější straně vyústující pozemní komunikace a nelze tak aplikovat výjimku z toho zákazu.

Námítky žalobce uvedené v žalobě považuje krajský soud za účelové, když žalobce tyto námítky v řízení před správními orgány nevznesl, naopak označil řidiče, který měl předmětné vozidlo řídit a nezpochybnil, že vozidlo bylo na uvedeném místě zaparkováno (z důvodu tvrzené krajní nouze). Otázka, zda vozidlo překáželo či nikoliv ostatním účastníkům silničního provozu je irelevantní, neboť je zřejmé, že bylo zaparkováno v rozporu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.

c) ve vztahu k oběma jednáním

Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

Z výše uvedeného je patrné, že obě jednání vykazují znaky přestupku podle zákona o silničním provozu. Z provedeného dokazování nevyplývá nic, co by zpochybňovalo správnost informací uložených na fotografiích, když tyto jsou souladné s oznámeními přestupku.

Krajský soud tedy uzavírá, že skutkový stav byl v projednávaném případě za shora popsané situace správními orgány zjištěn dostatečně a nelze nyní namítat, že neprováděly další dokazování např. výslechem zasahujícího strážníka. Správní orgán prvního stupně proto nepochybil, pokud rozhodl pouze na základě listinných důkazů obsažených ve správním spise.

Uvedenou žalobní námitku shledává krajský soud za nedůvodnou.

Ad 5) K námitce neupozornění na následky zmeškání lhůty k doplnění odvolání

Žalobce v žalobě brojí proti tomu, že správním orgánem I. stupně nebyl upozorněn na následky zmeškání lhůty k odstranění vad odvolání. Lhůta k odstranění vad odvolání je lhůtou pořádkovou, přičemž nic nebrání žalobci, aby své odvolání o odvolací důvody doplnil až do doby rozhodnutí odvolacího orgánu o odvolání. Správní orgán sice nepoučil žalobce o následcích zmeškání lhůty, žalobní námitku však krajský soud i přes uvedené považuje za účelovou. Žalobce byl totiž v řízení zastoupen společností F. C., s. r. o., tedy společností, která se na podobná řízení „specializuje“, jak je krajskému soudu známo z úřední činnosti. Zástupci žalobce tak muselo být známo, jaké jsou náležitosti řádného odvolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1As 155/2014-36, kde NSS řešil obdobnou námitku). Žalobce tak nemohl očekávat zastavení odvolacího řízení pro neodstranění vad jeho odvolání, jak se snaží předeštět v žalobě.

Uvedenou žalobní námitku neshledává krajský soud za důvodnou.

Ad 6) K námitce promlčení

Podle § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.

Žalobce namítal, že předmětné správní delikty byly ke dni doručení napadeného rozhodnutí již promlčeny, neboť od jejich spáchání uplynul jeden rok a nemůžou tak

vykazovat znaky přestupku, jakožto jedné z podmínek pro kvalifikaci správního deliktu provozovatele vozidla. Žalobce se ve vztahu k této námitce odkazoval na metodiku Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160/OST/5, podle které bylo třeba v případě tohoto správního deliktu na lhůtu k projednání uplatnit analogicky § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy lhůtu jednoho roku, neboť zákon o silničním provozu v té době zánik odpovědnosti za tento nový správní delikt neupravoval. Takový postup za staré úpravy byl zcela na místě. To se však změnilo přijetím zákona č. 230/2014 Sb., kterým byla v zákoně o silničním provozu s účinností od 7. 11. 2014, m. j. novelizováno ustanovení § 125e odst. 5, který nově stanovil, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby. Obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f. Podle uvedené změny se tedy na odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, které řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt. Dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.

V daném případě tedy lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt neuplynula, protože ta zaniká uplynutím 4 let ode dne, kdy byly správní delikty spáchány (spáchány byly dne 12. 6. 2014 a 2. 7. 2014), odpovědnost žalobce by tedy zanikla až dne 12. 6. 2018, resp. 2. 7. 2018. Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobce za zmíněný správní delikt dozvěděl (§ 125e odst. 3 a § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu). Uvedený výklad je pak v souladu i s principem zákazu zpětné retroaktivity právních norem (obzvláště norem trestních, kam lze zařadit i správní delikty), neboť tento princip je vymezen ve vztahu k posouzení trestnosti jednání, nikoliv k posouzení doby, po kterou lze trestný čin stíhat (srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/93 ze dne 21. 12. 1993, uveřejněný na www.usoud.cz). V posuzované věci se tedy nejedná o případ, kdy by byla aplikována nová právní úprava na posouzení „trestnosti“ předmětného deliktního jednání žalobce, nýbrž se jedná o posouzení otázky týkající se doby, v jaké lze toto jednání žalobce postihnout z hlediska jeho odpovědnosti za správní delikt. V důsledku právní úpravy provedené zák. č. 230/2014 Sb., tak došlo k prodloužení již běžící zmíněné jednorocní lhůty (srov. např. též rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 4. 2016 č. j. 52 A 100/2015- 63).

Z výše uvedeného tak rezultuje závěr, že k promlčení, tedy k zániku odpovědnosti za správní delikty v případě žalobce nedošlo.

Krajský soud i tuto námitku považuje za nedůvodnou.

Závěr

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7

s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

G. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 31. ledna 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu